

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Kl. 12.15

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 158: Forslag til lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Af integrationsministeren (Bertel Haarder).
(Fremsat 29/1 2003).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Tina Nedergaard (V):

For Venstre er det helt afgørende, at udlændinge med opholdstilladelse i Danmark får mulighed for at udvikle sig i og med det danske samfund. Det kræver imidlertid, at den enkelte udlænding får de bedst mulige betingelser for at sikre sin egen og sin families forsørgelse.

Effekten af, at førstegenerationsindvandrere kommer i beskæftigelse, kan simpelt hen ikke overvurderes. Succesrig integration af forældrene vil naturligt også kunne aflæses i børnenes muligheder for uddannelse og job.

Undersøgelser, analyser og erfaringer peger på, at forudsætningen for, at udlændinge, som bosætter sig i Danmark, får en god start og fodfæste i det danske uddannelsessystem og på arbejdsmarkedet, er, at de hurtigt og effektivt tilegner sig det danske sprog.

I Venstre hilser vi derfor nærværende forslag velkommen. Målet med lovforslaget er nemlig helt i forlængelse af Venstres integrationspolitik: at effektivisere danskundervisningen og dens sammenhæng med den øvrige integrationsindsats.

Venstre finder det hensigtsmæssigt, at kommunerne får større frihed til at organisere danskuddannelses tilbuddet efter den enkeltes behov under hensyntagen til eventuelt erhvervsarbejde eller aktivering.

Det er ligeledes også positivt, at lovforslaget lægger op til, at udlændinge skal tilegne sig dansk på et anvendeligt niveau inden for 3 års undervisning. Loftet på de 3 år sender et klart signal om, at vi har en forventning om, at man som hovedregel kan erhverve sig tilstrækkelige danskundskaber inden for denne tidsramme. Dette sker selvfølgelig under hensyntagen til, at målgruppen bor i et dansksproget land, omgives af danskere, måske handler ind hos danskere og altså modtager intensiv danskundervisning.

Forslaget lægger også op til, at danskundervisningen tilrettelægges som egentlige uddannelser. Det har ikke alene retorisk betydning, men også betydning for brugeren og omgivelserne. Betegnelsen markerer, at personen er i færd med at uddanne sig til at blive dansksproget og ikke blot tager noget undervisning.

Personer, som f.eks. er opvokset i et land, hvor fattigdom og dårlige tilbud har fastholdt dem i analfabetismens svøbe, vil efter min opfattelse også opleve denne ændring som et løft. At tage en uddannelse er vel nok i alle samfund omgivet af prestige og muligheden for fremgang for én selv og ens familie.

Uddannelsen foreslås modulopbygget, hvor tilegnelsen af færdigheder vurderes efter hvert modul og tilfredsstillende resultater forudsættes, før man går videre til det næste modul. Det giver en sikkerhed for, at den enkelte elev følges tæt og der eventuelt kan sættes specielt ind i forhold til områder, hvor eleven har vanskeligt ved at honorere kravene.

Samtidig vil en centralt stillet prøve give de fordele, som kendes fra andre færdigheds- og kompetencebeviser, nemlig at arbejdsgiver og andre hurtigt kan danne sig et overblik over personens færdigheder.

Det er ligeledes positivt, at personer, som ikke kan bestå disse centralt stillede prøver, kan få et deltagerbevis, da dette i sig selv sender et signal til arbejdsgiverne om, at her er en person, som ønsker at udnytte sit potentiale. Dette er givetvis mindst lige så vigtigt, som at man kan skelne mellem »ligge« og »lægge«.

I forlængelse heraf er det også givet, at en barriere for voksne udlændinges integration i uddannelsessystemet og på arbejdspladserne kan være manglende kendskab til det danske ar-